

**JURISPRUDENCIA AMBIENTAL EN LA COMUNIDAD VALENCIANA
(PRIMER SEMESTRE 2018)**

—

**JURISPRUDÈNCIA AMBIENTAL A LA COMUNITAT VALENCIANA
(PRIMER SEMESTRE 2018)**

MARTA OLLER RUBERT

Profesora contratada doctora de Derecho Administrativo

Universitat Jaume I

Sumario: 1. Restauración de la legalidad: Sentencia del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana 7912/2017, de 29 de noviembre de 2017; 2. Contaminación acústica: Sentencia del tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana 181/2018, de 18 de enero.

1.RESTAURACIÓN DE LA LEGALIDAD: SENTENCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DE LA COMUNIDAD VALENCIANA 7912/2017, DE 29 DE NOVIEMBRE DE 2017.

Una vez más esta Sentencia trata la conexión entre el urbanismo y la protección del medio natural. En efecto, el conflicto que se plantea se refiere a una construcción de vivienda en suelo clasificado como “Suelo no urbanizable común”.

A raíz de la inspección realizada en el año 2003 por agentes de SEPRONA se inicia expediente sancionador por presunta infracción del art.52.19 de la Ley 11/1994, consecuencia del mismo se impone en 2004 una sanción económica al actor, así como la obligación de reparación del daño causado y reposición de las cosas a su estado original lo que suponía la demolición de la edificación construida. EL trascurso del tiempo hace que con fecha de 13 de marzo de 2014 se declare la caducidad del expediente y por tanto a la revocación de la multa. No obstante, se acuerda la incoación del expediente de reparación del daño y reposición de las cosas a su estado original, que obliga a demoler la construcción ilegal en el plazo de tres meses.

El actor se opone a la resolución anterior e interpone recurso de alzada, que es desestimado y frente al que se deduce recurso contencioso -administrativo.

Los motivos alegados por el actor son:

1º. Infracción de la doctrina de los propios actos ya que la Administración ha consentido la persistencia de construcciones de las mismas características y situación que la que es objeto de las citadas resoluciones.

2º. La construcción se encuentra en suelo degradado y excluido, por ello, de la protección del PORN.

3º. Prescripción de la obligación de reparar el daño causado

Los dos primeros motivos son desestimados, pues efectivamente la situación extendida de construcciones ilegales que han persistidos durante los años, quizás por no realizar una buena gestión los poderes públicos, no es motivo para justificar el mantenimiento de las mismas.

En relación con prescripción de la obligación de reparación, la actora pretende la aplicación del plazo de prescripción de cuatro años previsto en la Ley 16/2005 de 30 de diciembre, Urbanística Valenciana. Así, trayendo a colación la jurisprudencia del Sentencia del TSJ del mismo Tribunal 1605/2008 hay que advertir que: “Debe tenerse en cuenta, en primer lugar, que el artículo 45.3CE distingue claramente las sanciones administrativas que debe contemplar la legislación ambiental y la obligación de reparar el daño causado que corresponde a los que atentan contra el medio ambiente... En conclusión, la reparación de los daños ambientales y las sanciones administrativas constituyen técnicas jurídicas diferentes de tutela ambiental, sometidas a un régimen jurídico distinto

Por ello, continua la Sentencia decantándose por la aplicación del plazo general de quince años que establece el artículo 1.964 del Código Civil para las acciones personales que no tienen señalado término especial de prescripción. De esta forma, al no entender que se produce prescripción, desestima también el tercer motivo aducido.

2. CONTAMINACIÓN ACÚSTICA: SENTENCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DE LA COMUNIDAD VALENCIANA 181/2018, DE 18 DE ENERO.

El conflicto principal de este pronunciamiento es el tratamiento de una cuestión vinculada con el medio ambiente: la contaminación acústica y los derechos fundamentales, en concreto la afección ocasionada por el ruido al derecho a la integridad física y moral (art.15 CE) y al derecho a la intimidad personal y familiar (art.18.1 CE).

En este caso las molestias acústicas proceden de un bar, por ello la parte actora en el año presenta denuncia en el año, y en el año 2016 manifiesta mediante denuncia la falta de adopción de medidas por la corporación municipal, y la reclamación por protección de derechos fundamentales, que fue desestimada por silencio

administrativo. En 2016 el ayuntamiento dicta resolución obligando al cierre inmediato del funcionamiento de los elementos de chimenea y de aire acondicionado, pero sin responder a la reclamación de vulneración de derechos fundamentales producidos por los ruidos nocturnos generados por el extractor de humo, equipo de climatización y terraza, aduciendo la parte actora pasividad de la Administración por la no adopción de medidas correctoras del ruido..-El ayuntamiento es condenado por la ausencia de actividad, circunstancia que, según el Tribunal, ha causado vulneración del derecho fundamental a la intimidad e integridad física, lo que le obliga a pagar la correspondiente indemnización a los recurrentes.

Sumari: 1. Restauració de la legalitat: Sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana 7912/2017, de 29 de novembre de 2017; 2. Contaminació acústica: Sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana 181/2018, de 18 de gener.

1. RESTAURACIÓ DE LA LEGALITAT: SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE LA COMUNITAT VALENCIANA 7912/2017, DE 29 DE NOVEMBRE DE 2017

Una vegada més aquesta sentència tracta la connexió entre l'urbanisme i la protecció del medi natural. En efecte, el conflicte que es planteja es refereix a la construcció d'un habitatge en sòl classificat com a "sòl no urbanitzable comú".

Arran de la inspecció feta l'any 2003 per agents de SEPRONA, s'inicia l'expedient sancionador per presumpta infracció de l'article 52.19 de la Llei 11/1994, i com a conseqüència el 2004 s'imposa una sanció econòmica a la part actora, així com l'obligació de reparar el dany causat i reposar les coses al seu estat original, cosa que suposava la demolició de l'edificació construïda. El transcurs del temps fa que amb data de 13 de març de 2014 es declari la caducitat de l'expedient i, per tant, la revocació de la multa. No obstant això, s'acorda la incoació de l'expedient de reparació del dany i reposició de les coses al seu estat original, que obliga a demolir la construcció il·legal en el termini de tres mesos. La part actora s'oposa a la resolució anterior i interposa un recurs d'alçada, que és desestimat i davant del qual es dedueix un recurs contenciós administratiu.

Els motius que al·lega la part actora són:

1r. Infracció de la doctrina dels propis actes, ja que l'Administració ha consentit la persistència de construccions de les mateixes característiques i situació que la que és objecte de les resolucions esmentades.

2n. La construcció es troba en sòl degradat i exclòs, per això, de la protecció del PORN.

3r. Prescripció de l'obligació de reparar el dany causat.

Els dos primers motius són desestimats, ja que efectivament la situació estesa de construccions il·legals que han persistit durant els anys, potser per no haver fet una

bona gestió els poders públics, no és motiu per justificar-ne el manteniment. Pel que fa a la prescripció de l'obligació d reparació, la part actora pretén aplicar el termini de prescripció de quatre anys que preveu la Llei 16/2005 de 30 de desembre, urbanística valenciana. Així, portant a col·lació la jurisprudència del Sentència del TSJ del mateix Tribunal 1605/2008, cal advertir que: "Cal tenir en compte, en primer lloc, que l'article 45.3CE distingeix clarament les sancions administratives que ha de preveure la legislació ambiental i l'obligació de reparar el dany causat que correspon als que atempten contra el medi ambient... En conclusió, la reparació dels danys ambientals i les sancions administratives constitueixen tècniques jurídiques diferents de tutela ambiental, sotmeses a un règim jurídic diferent".

Per això, la Sentència continua decantant-se per l'aplicació del termini general de quinze anys que estableix l'article 1.964 del Codi civil per a les accions personals que no tenen assenyalat el termini especial de prescripció. D'aquesta forma, com que no entén que hi ha prescripció, també en desestima el tercer motiu adduït.

2. CONTAMINACIÓ ACÚSTICA: SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE LA COMUNITAT VALENCIANA 181/2018, DE 18 DE GENER

El conflicte principal d'aquest pronunciament és el tractament d'una qüestió vinculada amb el medi ambient: la contaminació acústica i els drets fonamentals, en concret l'afecció ocasionada pel soroll al dret a la integritat física i moral (art.15 CE) i al dret a la intimitat personal i familiar (art.18.1 CE).

En aquest cas les molèsties acústiques procedeixen d'un bar, per això la part actora en l'any presenta denúncia en l'any, i l'any 2016 manifesta mitjançant una denúncia la manca d'adopció de mesures per la corporació municipal, i la reclamació per protecció de drets fonamentals, que va ser desestimada per silenci administratiu. El 2016 l'Ajuntament dicta una resolució que obliga al tancament immediat del funcionament dels elements de xemeneia i d'aire condicionat, però sense respondre a la reclamació de vulneració de drets fonamentals que hi ha hagut pels sorolls nocturns generats per l'extractor de fum, l'equip de climatització i la terrassa, i la part actora n'addueix la passivitat de l'Administració per la no adopció de mesures correctores del soroll. L'Ajuntament és condemnat per absència d'activitat,

circumstància que, segons el Tribunal, ha causat la vulneració del dret fonamental a la intimitat i integritat física, la qual cosa obliga a pagar la indemnització corresponent a la part recurrent.